

Нам бракуватиме його розважливої життєвої мудрості...

(Закінчення. Початок на 5 стор.)

Ольга Володимирівна розповідає, що прожиті разом роки були щасливими для них обох:

— Ми мали однакові погляди на життя, жили насамперед для Бога, тоді одне для одного і для людей. — Ми побралися в любові, тому у житті нам було легко долати усі негаразди і труднощі. У Божому дусі виховували двох доньок. Богдан був працьовитим, мав золоті руки — за що не візьметься, все у нього ладиться, любив поратися на городах, допомагав мамі. Допомагав у церкві. Віра в Бога допомогла нам оздоровити молодшу донечку Марічку, що власне й стало поштовхом жити по-Божому. Богдан був добрим батьком, розумівся в математиці, навіть вивчати англійську мову почав насамперед для того, щоб допомагати у навчанні молодшій доньці. У житті був малослівний, зате виважений, коли жартував, то робив це зі серйозним обличчям. Усі ці роки ми жили з моїми батьками в мирі і злагоді, і не раз інші дивувалися порозумінню практично трьох поколінь в одній домівці. Богдан цікавився політикою і завжди зважено оцінював ситуацію в державі. Коли в Києві повстав Майдан, Богдан кожну інформацію по телебаченню пропускав через серце. Це було видно по його обличчю. Тому, коли сказав, що мусить бути на Майдані, я не могла йому заперечити, він вважав своїм обов'язком їхати до Києва. Коли він вирішив їхати до Києва в останній раз, я лише сказала: "Будь обережний і молися". Такі ж слова сказала, коли востаннє з ним спілкувалися по телефону — він був уже поранений. Богдан був сильний духом. Втрапивши багато крові, він усе ж зателефонував і спокійно сказав, що важко поранений і не знає, чи виживе. Як згодом з'ясувалося, снайперський постріл кулею зі зміщенням центром, яка розриває все всередині, спричинив втрату понад 5 літрів крові. Завдяки Господній силі ми швидко дізналися, у яку лікарню потрапив Богдан, наперекір лікарю разом зі священником були поряд із Богданом в останні хвилини його життя.

В колі родини

Серцем розумію, що він віддав життя за Україну, і не раз запитую себе, чи могла я втримати його не їхати в останній раз? Не могла, хоча, на відміну від попередніх разів, у мене було велике почуття тривоги.

Він повернувся додому героєм. Вислів "Герої не вмирають" мені був незрозумілий, поки не побачила все на власні очі. Везли Богдана з Києва автобусом. До Щирця під'їжджали вночі 23 лютого, у той момент побачене мене зворушило до сліз — уздовж дороги до селища живим ланцюгом стояли зі запаленими лампадками люди, дехто навіть на колінах, незважаючи на те, що тоді дощило. Мені у ту мить стало навіть лячно. Подумалося, що так люди можуть зустрічати тільки героїв.

Сестра Богдана Ільківа Оксана Ніконова так згадує про свого брата:

— Богдан не прагнув вирізнитися з-поміж інших. Він був чоловіком досить скромним, не вважав, що робить щось визначне у житті. Він усім допомагав — і біля церкви, і у громадських

роботах, і, як мені здавалося, можливо, і применшував вагу своєї праці. Мені завжди подобалася його гарна риса — він твердо знав, що може зробити, і робив без зайвих запитань чи розмов, працював за тим же принципом, що на Майдані: хто, як не я? Він був ерудованою людиною, хотів здобути вищу освіту, але родинні клопоти стали на перешкоді, на побутовому рівні спілкувався англійською мовою. Поміж тим у житті він ніколи не був воїном, але у час небезпеки для України він твердо знав, що мусить бути на Майдані і боронити Україну. Як нам потім розповіли в Києві, він без будь-яких засобів захисту стояв на барикадах. Коли після тривожної ночі була команда знову ставати на барикади, він, не задумуючись, став у ряди захисників, бо не міг вчинити по-іншому.

Від медиків у київській лікарні ми почули, що в першу годину поранення Богдан втратив 5,2 літра крові, потім ще 1,3 літра крові. Мені, як лікарю, важко зрозуміти, як у такому знесиленому стані він знайшов у собі сили зателефону-

вати до дружини. За розповідями майданівців, через дві години після цього штурму все стихло, ніби й не було страшного побоїща. Ці дві години стали фатальними для багатьох майданівців. І для нашого Богдана також. У той момент мене мучило запитання: чому саме він?! Та врешті, знаючи характер свого брата, я зрозуміла: він завжди був таким — твердо знав, що має робити, і чинив без жодних сумнівів.

Настоятель церкви Пресвятої Трійці у смт. Щирець отець Богдан Когут теж поділився своїми спогадами про Богдана Ільківа:

— Родина Ільківих — віруюча: пані Ольга у церкві — сестриця, допомагає у різних церковних справах, долучався до допомоги в церкві й Богдан. Їхня родина є прикладом християнської родини. Упродовж 19 років я настоятель церкви, тож бачу ставлення кожного з парафіян до Господа. До відновлення церкви свого часу долучався і Богдан Ільків, неодноразово спілкувався з ним на різні теми і можу сказати, що це була людина-приятель. Він був переконаним патріотом, небайдужим до подій, що відбувалися в Україні. На релігійні чи державні свята одягав вишиванку, був щирим християнином, безвідмовним для інших людей, безвідмовним у церковних справах і ніколи не чекав за це похвали. Своїм відданим життям Україні став патріотом, героєм України, гордістю Щирця. Треба було бачити, скільки людей вишло зустрічати свого земляка! Я був дуже вражений цим. Так справді зустрічають тільки героїв.

У тяжку, лиху годину герої постають серед нас. Вони спокійно роблять свою ратну справу і, якщо треба, кладуть на вівтар свободи життя й відходять на небеса. Допускається до ангельських сотень, полків, дивізій та армій, щоб назавжди стати в охороні України. Небесне воїнство — не міф і не вигадка, це — вічний невмирущий дух України, часткою якого став наш земляк Богдан Ільків.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА

Армії потрібна наша допомога

(Закінчення. Початок на 1 стор.)

За словами директора благодійного фонду "Спілчани" Миколи Сернецького, така схема є значно ефективнішою, ніж переказ коштів на рахунки Міністерства оборони України, оскільки дає змогу допомогти у задоволенні конкретних потреб армії, а ще — переконатися, що кошти використовуються за призначенням. Переказати кошти для потреб армії може кожен залізничник, фізична чи юридична особа.

Ефективність такого рішення підтвердив і генерал-лейтенант Ігор Колесник, із яким напередодні зустрівся директор фонду "Спілчани" Микола Сернецький, аби узгодити деталі співпраці.

Ігор Колесник зазначив, що нині командування відчуває і моральну, і матеріальну підтримку армії народом України. Наразі на рахунках командування є понад 100 тис. гривень, які переказали підприємства, організації та небайдужі українці. Насамперед є потреба у відновленні озброєння та військової техніки. Загалом у Збройних силах України техніку підтримували в хорошому стані, однак за тривалий час вийшли з ладу акумуляторні батареї та гумово-технічні вироби. Отже,

техніку просто треба привести у бойову готовність. Крім того, уваги потребує стан забезпечення зв'язку. Апаратура, якою користуються військові, хоч і надійна, але є аналоговою і виготовлена ще за радянських часів. А тим часом провідні армії світу вже перейшли на цифрові засоби зв'язку. Військовослужбовці мають гостру необхідність і в захисній амуніції. Зокрема кошти, які зберуть залізничники, будуть витрачені для індивідуального захисного спорядження солдатів Рівненського гарнізону, які охоронятимуть штаб оперативного командування.

Нині чисельність оперативного командування "Північ" сягає понад 20 тис. осіб. І хоча реальні суми потреб військових вимірюються мільярдами гривень, Ігор Колесник каже, що навіть ті кошти, які нині переказують війську, а також прихильне ставлення населення до армії, розуміння її ролі у нинішній складній ситуації сприяють суттєвому підвищенню бойового духу, усвідомленню того, що народу небайдужа доля українського війська.

Рахунок благодійного фонду "Спілчани" р/р 2600200019525 ПАТ "Креді Агріколь Банк" код банку 300614 код ЄДРПОУ 26484113

▼ ОГОЛОШЕННЯ

Дніпропетровський національний університет залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна відповідно до Закону України "Про вищу освіту" оголошує конкурс на заміщення посади директора Львівського коледжу транспортної інфраструктури Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна, яка буде вакантною з 01.07.2014 року.

Вимоги до претендентів:

- громадянство України;
- вільне володіння державною мовою;
- повна вища освіта профільного спрямування;
- відповідна підготовка та стаж педагогічної роботи у вищих навчальних закладах відповідного профілю не менше п'яти років.

Термін подання документів — один місяць від дня опублікування оголошення

Особи, що бажають взяти участь у конкурсі, подають такі документи:

- заяву про участь у конкурсі на ім'я ректора університету;
- особовий листок з обліку кадрів з фотокарткою;
- дві фотокартки 4 на 6 см;
- автобіографію;
- копію трудової книжки, документів про освіту, науковий ступінь, вчене звання, почесне звання, засвідчені нотаріально чи в іншому встановленому законодавством порядку;
- копію паспорта громадянина України, засвідчену кадровою службою;
- список друкованих, наукових, методичних праць та винаходів;
- інформацію про підготовку педагогічних кадрів.

Усі документи мають бути засвідчені у встановленому порядку.

Університет та коледж житлом не забезпечують.

Документи надати на адресу Дніпропетровського національного університету залізничного транспорту імені академіка В. Лазаряна на ім'я ректора університету: 49010, м. Дніпропетровськ, вул. В. Лазаряна 2, ректору університету.

Телефони для довідок університету:

8(0562)47-10-97; 8(056)373-15-55

Телефони для довідок коледжу:

8(032)276-14-88; 8(032)276-14-89